

Znojenské reminiscence

(Miloš Hons, Praha, Ústí nad Labem)

Mám-li ze své časem zvětralé paměti vyloudit vůbec nějakou vzpomínku, pak se mi při vyslovení „letní kurzy hudební výchovy“ vybavuje malebné Znojmo s historickým centrem, hospůdkami a sklípky, či se skvěle strategicky umístěnou přemyslovskou rotundou v areálu pivovaru.

Znojenské „hudební meditace“ na sklonku srpna byly poslední kapkou životodárného nektaru v době, kdy, řečeno ústy klasika, ... *„jeřabiny zlátnou, učitelé blednou“*. Zde mohl i neopotřebovaný adept kantorského řemesla nasát spásnou energii před záplavou třídních výkazů, oběžníků revolučního odborového hnutí, výchovných poradců a přátel Svazu československo-sovětského přátelství, školením bezpečnosti práce či marxisticko-leninské filosofie a strategie třídního boje.

Těšil jsem se do Znojma a dychtivě se vracel na místo, kde, z pohledu běžných občanů, nebezpečně stoupla koncentrace hudbymilovných pomatenců. Miloval jsem onu příznačnou atmosféru společnosti skvělých muzikantů, profesionálů a lidí, s nimiž je možno mluvit kdykoli, jakkoli a očemkoli. Zároveň jsem pociťoval i určitou hrdost, že i já se tu, v době předsametového ignorantství, řadím do šiku nespokojenců a bojovníků za prestiž hudební výchovy v českém výchovně vzdělávacím procesu.

Po prvních letech zaníceného entuziazmu v procesu sebevzdělávání, jsem se jako frekventant zaměřoval spíše na jednorázové akce regionálního významu, jako například v zorganizování výstražné polední přestávky jako protest proti lektorům, zakazujícím v průběhu výuky požívání lehce povzbuzujících alkoholických nápojů. Sebekriticky přiznávám, že jsem postupem doby nepatřil k poctivým a pravidelným návštěvníkům seminářů a byly dokonce dny, kdy jsem navštívil školní budovu jen z důvodu akutní potřeby určitého tělesného úkonu.

Můj individuálně pojatý studijní program se přeorientoval na celodenní fyzickou a psychickou přípravu na večer ve sklípku u Honzy Hřebeského. Zde konečně mohla má rozjitřená duše nasát ten pravý estetický odér. Hřebeského meditace měly po celá léta obdivuhodně konstantní dramaturgii, kdy po úvodní názorové rozštěpenosti a rozháranosti došlo během krátké doby k myšlenkovému sjednocení, které dále gradovalo do podoby tvůrčí díly ve smyslu novodobých „carmina burana“ (rozuměj - „zpěv buranů“).

Bohužel mi nebylo vždy dopřáno vychutnat celý kurz v jeho kulturně společenské monumentalitě a pompéznosti. Rozhodnutím organizačního výboru mi v některých ročnících byla vyměřena pouze varianta tzv. zkrácené verze kurzu. Nemohl jsem se tedy zúčastnit onoho pověstného znojenského „vyvrcholení“ na závěrečném společenském večeru, což

jsem pokládal za nenahraditelnou ztrátu ve svém uměleckoprožitkovém diapazonu. Bylo mi tak upřeno vychutnat interpretační mistrovství a artikulační ekvilibristiku účinkujících, jako např. flétnového souboru, komorních a sborových pěvců a zejména kurzovního orchestru. Vracel jsem ze Znojma vždy sytý „hudební krmí“, ale zároveň i s vědomím toho, jak je nutné rozvíjet u převážně prakticistně založených učitelů hudební myšlení pomocí teoretických aktivit a disciplin.

Miloš Hons